

Arrest

nr. 286 209 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 januari 2022 en dient hier op 4 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij op 28 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekende partij werd op het CGVS gehoord op 7 september 2022.

1.3. Op 29 november 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat Zwitserland in hoofde van verzoekende partij als veilig derde land kan worden beschouwd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 1 januari 1988 te Adi Kende, zoba Debub. U heeft de Eritrese nationaliteit en bent etnisch Tigrinya.

U woonde en groeide op in uw geboortedorp totdat u werd opgepakt voor uw militaire training in 2009 (negentiende ronde). U deed uw militaire training in Assab. U huwde in 2011 met uw echtgenote.

Omdat u in een vergadering uw mening gaf, werd u gevangengenomen. U verbleef van 2006 tot 2012 in de gevangenis, tot u kon ontsnappen. U vluchtte richting Ethiopië en sliep in de velden onderweg. U bleef korte tijd in Ethiopië en reisde via Soedan naar Libië. U reisde per boot van Libië naar Italië en nam de trein van Italië naar Zwitserland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 april 2014. Ongeveer één jaar na uw aankomst kreeg u uw papieren.

U woonde acht jaar lang op verschillende plaatsen in Zwitserland en werkte af en toe. Uw huur werd betaald door de overheid en u kreeg soms een uitkering. U verbleef in de periode voor uw vertrek in een opvangcentrum. Uw papieren waren oorspronkelijk één jaar geldig en u kon deze eenmalig verlengen. De volgende keer werden uw papieren ingehouden en kreeg u enkel een blad waarop stond dat u het kanton niet mocht verlaten. U diende klacht in, maar werd uiteindelijk officieus aangeraden om het land te verlaten.

U nam de trein naar Duitsland en werd opgepakt door de Duitse politie. U verbleef een aantal maanden bij kennissen opdat uw vingerafdrukken zouden vervallen. U reisde daarna via Nederland naar België. In België diende u een verzoek om internationale bescherming in op 4 februari 2022.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor (allemaal kopieën):

- 1. Identiteitskaart zus*
- 2. Bewonerskaart moeder*
- 3. Foto van uw twee overleden broers*
- 4. Een foto van uw andere overleden broer*
- 5. Een attest met betrekking tot uw overleden broer*
- 6. Een attest met betrekking tot uw overleden tante*
- 7. Een attest met betrekking tot een overleden familielid*
- 8. De identiteitskaart van uw vader*
- 9. Een foto van de dochter van uw zus*
- 10. Een foto van uw familie*
- 11. Een foto van uzelf en uw familie*
- 12. Een vlag van de jeugdbeweging ten tijde van het keizerrijk*
- 13. Een medisch attest*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 omdat Zwitserland voor u als een veilig derde land kan worden beschouwd.

In uw geval is de commissaris-generaal namelijk van oordeel dat u, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, in Zwitserland zal worden behandeld in overeenstemming met de beginselen zoals bepaald in artikel 57/6/6, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de

Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.

Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (Eurodac Search Result dd. 04/02/2022; Eurodac Marked Hit dd. 07/02/2022; antwoord Zwitserse autoriteiten) dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 14/04/2014 dat u er op 16/12/2014 de vluchtelingenstatus hebt verkregen en er als begunstigde van deze status acht jaar verbleven hebt.

Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u door uw verblijf van langer dan 1 jaar in het buitenland zich bevindt in een situatie waarin de vluchtelingenstatus die u eerder verleend werd, kan worden beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten, mocht de status die u er verleend werd intussen reeds effectief zijn beëindigd (in dit verband verdient het evenwel vermelding dat de Zwitserse instanties de geldigheid van uw status nog bevestigden op 3 november 2022 – zie antwoord van de Zwitserse autoriteiten waarvan bijlage in de blauwe map van uw administratief dossier)."

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bevatten echter geen elementen in deze zin. De door u neergelegde stukken hebben betrekking op het aantonen van uw Eritrese herkomst en op mogelijke littekens die u in Eritrea heeft opgelopen en houden geen verband met uw verblijf of status in Zwitserland.

In dit verband moet worden vastgesteld dat u verklaart dat u uw papieren kreeg ongeveer één jaar na uw aankomst (NPO, p. 7). U kon uw papieren gebruiken in 2015 en 2016. U kon de papieren één keer verlengen (NPO, p. 10). Daarna zou u uw documenten hebben afgegeven en een nieuwe verlenging hebben aangevraagd, maar uiteindelijk enkel een blad papier gekregen hebben dat u recht gaf in uw kanton te verblijven, dat u driemaandelijks moest vernieuwen (NPO, p. 10-11). U verklaart dat u jarenlang niet meer over geldige verblijfsdocumenten beschikte. U kreeg bovendien wél een (gedeeltelijke) uitkering van de overheid (NPO, p. 8, p. 11) en kreeg onderdak (NPO, p. 9). U verbleef tot aan uw vertrek naar België in een opvangcentrum (NPO, p. 11). Het is niet aannemelijk dat de overheid iemand wiens status al vier jaar is vervallen onderdak en financiële steun zou blijven bieden. U kan bovendien geen documenten voorleggen die uw beweringen ondersteunen omdat deze op uw kapotte gsm zouden staan en u niet meer over de originelen beschikt (NPO, p. 11). Ook hebben de Zwitserse autoriteiten zoals hierboven vermeld, op 3 november laatstleden nog de geldigheid van uw status bevestigd (zie hoger). U haalt geen andere problemen met of vrees voor de Zwitserse autoriteiten aan.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Zwitserland voor u als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u in dit derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, noch waaruit blijkt dat het voor u onredelijk zou zijn om naar dit land terug te gaan of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

De door uw advocaat bezorgde opmerkingen met betrekking tot het persoonlijk onderhoud van 23 september 2022 houden geen verband met de geldigheid van uw status en wijzigen daarom ook niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat conform artikel 57/6/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling een document dient te worden verschaft waarin de autoriteiten van Zwitserland in de

taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij verwijst naar en citeert deels voormelde artikelen. Ze stelt dat ze bang is om terug te gaan naar Zwitserland omdat ze vreest te worden teruggestuurd naar Eritrea, waarbij ze toelicht: *"Volgens Zwitserland is Eritrea nu een veilig derde land". "Eerstens"*, zo luidt haar argumentatie vervolgens, *"wenst verzoeker te benadrukken dat de Zwitserse autoriteiten op elk moment zijn status kunnen intrekken"*. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar en citeert een zeer beknopte passage uit landeninformatie (van AIDA) over -zo omschrijft ze het zelf- het asielbeleid en de behandeling van asielzoekers in Zwitserland. Daarnaast wijst verzoekende partij, waarbij ze opnieuw landeninformatie citeert, op een wijziging in het asielbeleid van de Zwitserse asielautoriteiten ten aanzien van onderdanen van Eritrea. *"Het CGVS stelt wel in de bestreden beslissing dat de Zwitserse asielautoriteiten op 3 november 2022 de status van verzoeker zouden bevestigd hebben, doch gezien bovengenoemde Zwitserse wetgeving, kunnen de Zwitserse autoriteiten de status van verzoeker nog steeds intrekken"*, zo merkt verzoekende partij verder op. Tot slot betoogt verzoekende partij, verwijzende naar landeninformatie van een Zwitserse Vluchtelingenorganisatie inzake Eritrea van 2020, dat onderdanen van Eritrea die onder dwang gerepatriëerd zijn, detentie en marteling riskeren en verplicht kunnen worden om hun dienstplicht te vervullen, en dat het indienen van een asielaanvraag kan worden opgevat als een daad van verzet tegen de Eritrese regering.

2.2. Verzoekende partij voegt, behoudens een kopie van de bestreden beslissing, geen stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, wanneer een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° (...)

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

(...)."

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *"De derde paragraaf regelt de bevoegdheid van de Commissaris-generaal inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming. Deze paragraaf beoogt de omzetting van de artikelen 33, 34 en 40.6, a) en b) van de richtlijn 2013/32/EU. Teneinde te antwoorden op het advies 63/399/4 van 31 mei 2017 van de Raad van State met betrekking tot de gevolgen van een dergelijke kwalificatie op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, wordt er verwezen naar de toelichting van artikel 4 van het bicamerale wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

De Commissaris-generaal kan, overeenkomstig artikel 33.2 van de richtlijn 2013/32/EU, tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming besluiten wanneer de verzoeker reeds

reële bescherming geniet in een eerste land van asiel of wanneer een land als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker of wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie (EU) of wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient op basis van artikel 57/6/2 of wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid.

De Commissaris-generaal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EU, behalve in een aantal gevallen die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de Commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker.

(...)

In paragraaf 3, 2° wordt verder bepaald dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien een bepaald derde land als veilig derde land voor een bepaalde verzoeker kan worden beschouwd. Voor de toelichting met betrekking tot het concept “veilig derde land” en het weerlegbaar vermoeden in dit verband kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder artikel 46.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 106-107).

Artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het verzoek om internationale bescherming kan op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, niet-ontvankelijk verklaard worden indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat, alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking nemend, de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de volgende beginselen zal worden behandeld :

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, en
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

§ 2. Een derde land kan enkel als veilig derde land worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat de verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit duidelijk blijkt dat dit niet het geval zal zijn.

Bij de beoordeling of er sprake is van een band als bedoeld in het eerste lid, worden alle relevante feiten en omstandigheden betrokken, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf kunnen begrepen worden.

§ 3. De beoordeling of een land een veilig derde land is, dient te stelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken, het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

§ 4. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordeelt of het betrokken derde land veilig is voor een bepaalde verzoeker.

§ 5. Bij de uitvoering van een uitsluitend op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2°, gebaseerde beslissing, wordt aan de vreemdeling door de minister of zijn gemachtigde een document verschaft waarin de autoriteiten van het derde land in de taal van dat land ervan in kennis gesteld worden dat het verzoek om internationale bescherming niet inhoudelijk is onderzocht.”

De parlementaire voorbereiding vermeldt het volgende:

“Deze vijf voorwaarden worden overgenomen in de eerste paragraaf van het nieuwe artikel 57/6/6. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat aan deze vijf

voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker. Voorwaarde voor de toepassing van dit beginsel is onder andere dat dit land de non-refoulementverplichting van het Verdrag van Genève naleeft en dat de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en bescherming te ontvangen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. In de richtlijn wordt er niet vereist dat verzoeker in het betrokken derde land een andere vorm van complementaire bescherming kan verzoeken tegen een risico op ernstige schade.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 128).

“Het individueel onderzoek van de Commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement.” (ibidem, p. 129).

“Band met het derde land

In paragraaf 2 wordt bepaald dat een derde land voor een verzoeker enkel als veilig derde land kan worden beschouwd indien de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van hem redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat en er ook toegang toe heeft. In artikel 38 van de richtlijn 2013/32/ EU worden er geen aanwijzingen gegeven waaruit deze band zou kunnen bestaan. Bij het beoordelen van deze band betreft de Commissaris-generaal alle relevante feiten en omstandigheden, waaronder onder meer: — een eerder verblijf in het derde land (bijvoorbeeld in het kader van studies of een lang bezoek); — familie die in het derde land verblijft; — het feit dat de echtgenoot of de partner de nationaliteit heeft van het derde land. Deze elementen kunnen voldoende zijn om een band met het derde land vast te stellen, maar het moet alleszins ook vaststaan dat het redelijkerwijs van de verzoeker kan worden verwacht dat hij naar dat land gaat/terugkeert en er effectief wordt toegelaten.” (ibidem, p.130).

“Toegang tot het betrokken derde land

In paragraaf 2 wordt niet alleen bepaald dat de verzoeker een zodanige band moet hebben met het betrokken derde land dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, maar tevens dat verzoeker tot het grondgebied van het betrokken derde land dient te worden toegelaten.

Uit artikelen 38.1 en 38.2, a) en c) van de richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat de Commissarisgeneraal volgende elementen onderzoekt:

a) of het derde land waarmee de verzoeker een band heeft voor hem niet als veilig kan worden aangemerkt;

en

b) of de verzoeker een zodanige band heeft met het derde land dat het van de vreemdeling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij naar dat land gaat.

Volgens artikel 38.2, c) moet de verzoeker in de gelegenheid worden gesteld om de in paragrafen 1 en 2 van het nieuwe artikel 57/6/6 vermelde elementen te weerleggen. Hij zal namelijk moeten aantonen:

a) dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of aan een schending van het beginsel van non-refoulement of in de onmogelijkheid zal zijn om de vluchtelingenstatus te verzoeken of er bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève; of

b) dat er geen band tussen hem en het derde land bestaat.

In artikel 38.4 wordt er bepaald dat verzoeker toegang moet krijgen tot de reguliere asielprocedure indien het betrokken derde land de verzoeker geen toegang verstrekt tot het grondgebied.

Uit de richtlijn 2013/32/EU blijkt niet dat dit element van “toegang” reeds onderzocht moet worden bij de toepassing van het concept “veilig derde land”. Om redenen van efficiëntie wordt er voor geopteerd om deze bijkomende voorwaarde reeds in aanmerking te nemen bij het onderzoek of een bepaald derde land als veilig kan worden beschouwd voor de verzoeker.

Het is bijgevolg noodzakelijk om van een vermoeden te kunnen uitgaan dat aan de verzoeker toegang zal verschaft worden tot het grondgebied van het betrokken derde land. De verzoeker wordt echter in de mogelijkheid gesteld om reeds tijdens het onderzoek dit vermoeden te weerleggen en elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hem de toegang zou worden onzegd door het betrokken derde land. Indien deze elementen aannemelijk worden geacht, kan verzoekers verzoek om internationale bescherming volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Indien het verzoek niet-ontvankelijk wordt geacht op grond van het concept “veilig derde land” en de verzoeker later alsnog elementen aanbrengt (met behulp van schriftelijke bewijsstukken) waaruit blijkt dat hem de toegang werd onzegd door het betrokken derde land, dan zal zijn verzoek om internationale bescherming alsnog volgens de reguliere procedure worden behandeld.

Dit houdt een toegang tot de procedure in, zoals artikel 38.4 van de richtlijn 2013/32/EU het vereist, en geen onmiddellijke behandeling ten gronde van het verzoek.

Het verzoek zal geregistreerd en behandeld worden als een volgend verzoek om internationale bescherming.” (ibidem, p. 130-131). (eigen onderlijning)

Inzake de toepassing van bovenvermelde artikelen oordeelde het Grondwettelijk Hof (GwH nr. 23/2021 van 25 februari 2021, B.79-B.90 (p. 100-108), (B.S. 20 april 2021):

“B.82. Zoals de Ministerraad opmerkt, zijn de bestreden bepalingen cumulatief van toepassing, aangezien zij naar elkaar verwijzen. Daaruit volgt dat de CGVS een verzoek om internationale bescherming slechts niet-ontvankelijk kan verklaren om de reden dat een derde land voor de verzoeker als een veilig derde land kan worden beschouwd, indien is voldaan aan de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen.

[...]

B.86.2. Artikel 38 van de « Procedurerichtlijn » legt de verantwoordelijke overheid niet de verplichting op om van het veilig geachte derde land een waarborg te verkrijgen dat de verzoeker om internationale bescherming opnieuw zal worden toegelaten alvorens zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

Te dezen vloeit de ontstentenis van verplichting voor de CGVS om van het veilig geachte derde land een dergelijke waarborg te verkrijgen dat de verzoeker opnieuw zal worden toegelaten, voort uit het feit dat de verzoeker a priori niet over een verblijfsrecht beschikt in het veilige derde land.

Die verzoeker bevindt zich in een situatie die objectief verschilt van die van de vreemdeling van wie het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt bevonden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, om de reden dat hij reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, een vreemdeling over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het in een lidstaat ingediende verzoek om internationale bescherming enkel niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien, zoals artikel 35 van de « Procedurerichtlijn » bepaalt, het derde land waarborgt dat de betrokkene opnieuw zal worden toegelaten (HvJ, grote kamer, 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 140 en 143).

[...]

B.86.4. Rekening houdend, enerzijds, met de verplichting voor de CGVS om zich ervan te vergewissen dat het derde land als zijnde veilig kan worden geacht voor de betrokken vreemdeling, hetgeen impliceert dat de inachtneming van de in de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2°, en 57/6/6 van de wet van 15 december 1980 opgesomde voorwaarden en beginselen wordt nagegaan, en, anderzijds, met het feit dat, indien het veilig geachte derde land de vreemdeling niet toestaat om zijn grondgebied te betreden, zijn verzoek om internationale bescherming in België zal kunnen worden behandeld, zoals opgelegd bij artikel 38, lid 4, van de « Procedurerichtlijn » en zoals bevestigd in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 131), is het tweede onderdeel van het dertiende middel in de zaak nr. 7008 niet gegrond.”

2.3.3. De Raad onderstreept dat voormelde bepalingen cumulatief van toepassing zijn en dat op grond van artikel 57/6/6, § 1 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal dient na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming in het betrokken derde land overeenkomstig de 5 volgende beginselen zal worden behandeld:

- 1) het leven en de vrijheid worden niet bedreigd om redenen van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, en
- 2) er bestaat geen risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2 en
- 3) het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève wordt nageleefd, en
- 4) het verbod op verwijdering in strijd met het recht op vrijwaring tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling, zoals neergelegd in het internationaal recht, wordt nageleefd, en
- 5) de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.

Het betreft vijf voorwaarden met betrekking tot veiligheid en asielpraktijken waaraan moet worden voldaan alvorens een derde land als “veilig derde land” kan worden beschouwd, “Criteria om bepaalde landen te beschouwen als “veilige derde landen” zoals het in de parlementaire voorbereiding heet (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 127). Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat aan deze vijf

voorwaarden is voldaan, bestaat er een algemeen rechtsvermoeden dat het betrokken derde land veilig is voor verzoeker (*Ibid.*, p. 128).

Het onderzoek van de commissaris-generaal vergt dat er voor het betrokken derde land wordt nagegaan of er een effectief asielsysteem bestaat dat is vastgelegd in de wet en het betreffende land in de praktijk de verplichtingen uit de relevante mensenrechtenverdragen naleeft, waaronder het beginsel van non-refoulement (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 129*). *In casu* is dit gebeurd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing: *“In dit verband kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020), vooreerst worden benadrukt dat Zwitserland niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van bv. mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen of personen met een temporary admission status, maar óók dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bovendien kan op grond van deze informatie tevens worden vermoed dat u tot het Zwitserse grondgebied zal worden toegelaten. In dit verband moet in het bijzonder worden verwezen naar de terugnameovereenkomst tussen Zwitserland en de Benelux, evenals naar het gegeven dat Zwitserland deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is.”*

Op basis van de landeninformatie in het administratief dossier kan samen met verweerder worden vastgesteld dat Zwitserland partij is bij internationale en Europese verdragen die het land juridisch binden op het vlak van mensenrechten, het non-refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming, alsook dat het naleven van voornoemde standaarden in de praktijk de regel vormt en er geenszins sprake zou zijn van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen landeninformatie, noch concrete elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat voor haar in Zwitserland de mogelijkheid niet zou bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken. Integendeel, ze erkent en bevestigt dat zij zelf in Zwitserland van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat dit werd ingewilligd.

Waar verzoekende partij thans in haar verzoekschrift argumenteert dat het CGVS in de bestreden beslissing wel(iswaar) stelt dat de Zwitserse asielautoriteiten op 3 november 2022 (de geldigheid van) haar (vluchtelingen)status bevestigd zouden hebben, maar die autoriteiten haar status nog steeds kunnen intrekken, wijzigt dit niets aan (voormel)de vaststelling dat in Zwitserland effectief de mogelijkheid bestaat om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen en er, als men erkend is als vluchteling, effectief bescherming te genieten, waardoor aan de in artikel 57/6/6, § 1, puntje 5° gestelde voorwaarde, dat *“de mogelijkheid bestaat om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien hij als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen overeenkomstig het Verdrag van Genève.”*, is voldaan.

Dat die mogelijkheid bestaat in Zwitserland blijkt niet alleen uit de informatiebronnen als bijlage in het administratief dossier opgenomen, doch wordt bovendien *in casu* zelf bevestigd door verzoekende partij haar persoonlijke, concrete situatie. Verzoekende partij diende namelijk, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en dit wordt nergens door verzoekende partij tegengesproken doch integendeel in het verzoekschrift bevestigd, op 14 april 2014 een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland in, waarna haar op 16 december 2014 de vluchtelingenstatus werd toegekend, en zij er nog acht jaar als begunstigde van deze status heeft verbleven. Verzoekende partij ontkent noch betwist dit. Ze spreekt evenmin de recente informatie van de Zwitserse autoriteiten verkregen, opgenomen in het administratief dossier, tegen waarbij die autoriteiten op 3 november 2022 de geldigheid van haar status bevestigden.

De Raad wijst er nog op en beklemtoont dat, zelfs al zou verzoekende partij heden geen vluchtelingenstatus meer genieten in Zwitserland, waarvan dus niet enig bewijs voorligt -ze stelt niet dat dit het geval zou zijn, en brengt hoe dan ook niet enig bewijs hiervan aan, noch beschikt de Raad over informatie waaruit blijkt dat verzoekende partij haar in Zwitserland verkregen vluchtelingenstatus om welke reden dan ook recentelijk zou zijn ingetrokken of beëindigd-, de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet geenszins aangeven dat Zwitserland slechts als veilig derde land kan worden aangemerkt indien verzoeker er internationale bescherming zou hebben of verkrijgen. Deze artikelen stipuleren namelijk enkel dat in Zwitserland de mogelijkheid moet bestaan om de vluchtelingenstatus te verzoeken en, indien men als vluchteling wordt erkend, bescherming te ontvangen

overeenkomstig het Verdrag van Genève. Deze mogelijkheid is er, zo blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier, waaronder de informatiebronnen waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage werd gevoegd alsook de informatie omtrent verzoekende partij haar eigen persoonlijke situatie.

Verzoekende partij toont overigens niet aan dat in het geval de Zwitserse autoriteiten haar vluchtelingenstatus zouden intrekken of beëindigen, de mogelijkheid niet zou bestaan om dit aan te vechten en dat het niet mogelijk zou zijn om in Zwitserland opnieuw om internationale bescherming te verzoeken (en terug dergelijke bescherming te ontvangen). Het komt haar desgevallend toe de middelen die het Zwitserse, Europese en Internationale recht haar hiertoe bieden aan te wenden. Zwitserland ondertekende de Vluchtelingenconventie en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Vluchtelingenconventie en het EVRM nakomt, zoals trouwens ook wordt vermeld in de bestreden beslissing. Uit de in het administratief dossier opgenomen COI Focus van 15 september 2020 (COI Focus, *SUISSE. Accès et contenu de la protection accordée aux ressortissants de pays tiers, d.d. 15 september 2020*) blijkt trouwens dat het indienen van een meervoudig of volgend verzoek om internationale bescherming in Zwitserland mogelijk is (p. 14).

2.3.4. Inzake de band tussen verzoekende partij en het derde land, die zodanig moet zijn dat het voor haar redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat zij tot het grondgebied van het betrokken derde land zal worden toegelaten, wordt in de bestreden beslissing op goede grond het volgende overwogen:

“Wat betreft het gegeven dat er in uw hoofde tevens sprake moet zijn van een zodanige band met Zwitserland dat het voor u redelijk zou zijn om ernaartoe te gaan, blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier (Eurodac Search Result dd. 04/02/2022; Eurodac Marked Hit dd. 07/02/2022; antwoord Zwitserse autoriteiten) dat u vóór uw komst naar België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Zwitserland op 14/04/2014 dat u er op 16/12/2014 de vluchtelingenstatus hebt verkregen en er als begunstigde van deze status acht jaar verbleven hebt.

Hoewel uit hoger genoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan worden afgeleid dat u door uw verblijf van langer dan 1 jaar in het buitenland zich bevindt in een situatie waarin de vluchtelingenstatus die u eerder verleend werd, kan worden beëindigd door de bevoegde Zwitserse instanties, doet dit géén afbreuk aan het gegeven dat vermoed kan worden dat u er, zoals gezegd, naar kunt terugkeren, noch aan het gegeven dat uw mensenrechten er in beginsel naar norm zijn, u er terug toegang tot de asielprocedure kunt verkrijgen en effectieve bescherming kunt genieten, mocht de status die u er verleend werd intussen reeds effectief zijn beëindigd (in dit verband verdient het evenwel vermelding dat de Zwitserse instanties de geldigheid van uw status nog bevestigden op 3 november 2022 – zie antwoord van de Zwitserse autoriteiten waarvan bijlage in de blauwe map van uw administratief dossier).”

In dit verband moet in het bijzonder benadrukt worden dat Zwitserland partij is bij talrijke internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.”

Hieruit en uit punt 2.3.5. blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekende partij haar band met Zwitserland alle relevante feiten en omstandigheden betrokken heeft, waaronder de aard, duur en de omstandigheden van het eerder verblijf. In het verzoekschrift betwist verzoekende partij de hogervermelde elementen niet in het minst en zij brengt geen gegevens aan die deze elementen teniet doen, zodat de Raad zich hierbij aansluit en vaststelt dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een zodanige band met Zwitserland dat het voor verzoekende partij redelijk zou zijn naar dat land te gaan en er kan worden vermoed dat zij tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten.

2.3.5. Verzoekende partij laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar terecht wordt vastgesteld: *“Bijgevolg kan Zwitserland in uw hoofde als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en Zwitserland niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.*

De door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken bevatten echter geen elementen in deze zin. De door u neergelegde stukken hebben betrekking op het aantonen van uw Eritrese herkomst en op

mogelijke littekens die u in Eritrea heeft opgelopen en houden geen verband met uw verblijf of status in Zwitserland.

In dit verband moet worden vastgesteld dat u verklaart dat u uw papieren kreeg ongeveer één jaar na uw aankomst (NPO, p. 7). U kon uw papieren gebruiken in 2015 en 2016. U kon de papieren één keer verlengen (NPO, p. 10). Daarna zou u uw documenten hebben afgegeven en een nieuwe verlenging hebben aangevraagd, maar uiteindelijk enkel een blad papier gekregen hebben dat u recht gaf in uw kanton te verblijven, dat u driemaandelijks moest vernieuwen (NPO, p. 10-11). U verklaart dat u jarenlang niet meer over geldige verblijfsdocumenten beschikte. U kreeg bovendien wél een (gedeeltelijke) uitkering van de overheid (NPO, p. 8, p. 11) en kreeg onderdak (NPO, p. 9). U verbleef tot aan uw vertrek naar België in een opvangcentrum (NPO, p. 11). Het is niet aannemelijk dat de overheid iemand wiens status al vier jaar is vervallen onderdak en financiële steun zou blijven bieden. U kan bovendien geen documenten voorleggen die uw beweringen ondersteunen omdat deze op uw kapotte gsm zouden staan en u niet meer over de originelen beschikt (NPO, p. 11). Ook hebben de Zwitserse autoriteiten zoals hierboven vermeld, op 3 november laatstleden nog de geldigheid van uw status bevestigd (zie hoger). U haalt geen andere problemen met of vrees voor de Zwitserse autoriteiten aan.”

Verzoekende partij rept in haar verzoekschrift met geen woord over voormelde pertinente vaststellingen. Ze onderneemt niet enige poging om deze in een ander daglicht te plaatsen, waardoor die motieven onverminderd gehandhaafd blijven.

2.3.6. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift immers in wezen slechts tot zeer algemene opmerkingen omtrent het gewijzigde asielbeleid van de Zwitserse asielautoriteiten ten aanzien van Eritrese onderdanen, het feit dat ze bang is om door Zwitserland teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst aangezien “*Volgens Zwitserland is Eritrea nu een veilig derde land*”, en tot het verwijzen naar landeninformatie omtrent de situatie van Eritreeërs die (gedwongen) terugkeren naar hun land van herkomst en de wijze waarop zij worden behandeld door de Eritrese overheid, waarbij wordt aangekaart dat onderdanen van Eritrea die onder dwang gerepatriëerd zijn detentie en marteling riskeren en verplicht kunnen worden om hun dienstplicht te vervullen, en het indienen van een asielaanvraag kan worden opgevat als een daad van verzet tegen de Eritrese regering.

Het gegeven dat Zwitserland een eigen asielbeleid voert, en volgens (de door) verzoekende partij (bijgebrachte informatie) in 2016 en de jaren nadien het beleid ten aanzien van Eritrese onderdanen wijzigde, betreft een soevereine bevoegdheid van de Zwitserse overheid en instanties, hetgeen op zich evenwel geenszins automatisch in de weg staat dat de commissaris-generaal toepassing maakt van de mogelijkheden die de Belgische en Europese regelgeving bieden. Het behoort aan de autoriteiten in Zwitserland om soeverein hun asielbeleid uit te stippelen. Het komt de Belgische autoriteiten niet toe om zich hierover uit te spreken. Er dient wel naar aanleiding van een individueel verzoek om internationale bescherming te worden nagegaan of de verzoeker in het betrokken derde land overeenkomstig de in artikel 57/6/6, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen beginselen zal worden behandeld, hetgeen *in casu* is gebeurd.

Bovendien, en voor zover zoals *in casu* voldaan is aan de niet-ontvankelijkheidsvoorwaarden, is het voor het overige geenszins de bedoeling dat de commissaris-generaal een inhoudelijk onderzoek ten gronde voert, waardoor een eventuele verwijzing naar de mensenrechtensituatie in Eritrea of factoren die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan (om redenen die verband houden met een nood aan internationale bescherming) ter zake niet dienstig zijn. Elementen met betrekking tot verzoekende partij haar herkomst uit, situatie in en vrees bij terugkeer naar Eritrea zijn ter zake niet relevant, daar deze geen verband houden met verzoekende partij haar verblijf of status in Zwitserland, zoals ook de commissaris-generaal eerder terecht hierover opmerkte in de bestreden beslissing, aangaande de door verzoekende partij dienaangaande eerder afgelegde verklaringen en neergelegde documenten.

Dat een vrees voor terugkeer naar en de situatie van Eritreeërs die (gedwongen) terugkeren naar hun land van herkomst Eritrea ter zake niet dienstig zijn, geldt *in casu* des te meer nu, zo benadrukt de Raad, de Zwitserse asielinstanties recent op 3 november 2022 de geldigheid van verzoekende partij haar in Zwitserland verkregen vluchtelingenstatus nog bevestigden en er *in casu* geen sprake is van, laat staan enige concrete indicatie voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij door Zwitserland zou/dreigt te worden gerepatriëerd. Hier is niet enige aanwijzing, laat staan enig concreet bewijs voor. Bovendien werd er eerder al meermaals op gewezen dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement overeenkomstig het Verdrag van Genève naleeft. Overigens blijkt uit niets dat verzoekende partij bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Eritrea of bij een eventuele verwijdering van het Zwitsers grondgebied, om welke reden

dan ook, dit in Zwitserland niet zou kunnen aanvechten met de middelen die het nationale en internationale recht haar hiertoe bieden, of bij supranationale instanties.

De Raad wijst erop dat in het arrest M.O. v. Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 20 juni 2017 het Hof benadrukt dat in eerste instantie de interne rechtsmiddelen moeten worden uitgeput (§ 87). Twijfels inzake de uitkomst van een rechtsmiddel ontslaan een persoon niet van de verplichting dit te gebruiken (§ 88).

Uit de hogervermelde COI Focus opgenomen in het administratief dossier blijkt daarenboven dat verwijderingen naar Eritrea en desgevallend schendingen van het non-refoulementbeginsel ten opzichte van Eritrese onderdanen niet plaatsvinden vanuit/vanwege Zwitserland (p. 9). De informatie waar verzoekende partij in haar verzoekschrift naar verwijst, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Er wordt geen informatie bijgebracht waaruit zou (kunnen) blijken dat gedwongen verwijderingen naar Eritrea mogelijk zijn.

2.3.7. In het kader van de artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 2° en 57/6/6, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet is het dus niet aan de Belgische asielinstanties om (opnieuw) verzoekende partij haar vrees ten aanzien van Eritrea inhoudelijk te toetsen. Het was net de bedoeling van de wetgever om de praktijk waarbij asielzoekers zelf vrij hun land van asiel kiezen te doorbreken. De essentie van internationale bescherming is immers dat iemand zich in veiligheid moet kunnen brengen indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Het kan dan ook niet de bedoeling zijn dat iemand voorafgaand in meerdere veilige landen verblijft om vervolgens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in het land met de meest gunstige socio-economische omstandigheden (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 12).

2.3.8. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekende partij geen elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat zij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen haar en Zwitserland niet zodanig is dat het voor haar redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat zij niet tot het grondgebied van Zwitserland zal worden toegelaten, zodat Zwitserland beschouwd kan worden als veilig derde land voor verzoekende partij.

2.3.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat blijkt dat Zwitserland voor verzoekende partij als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M.DENYS

M. RYCKASEYS